

Referat fra turen til Bagaciu april 2013

Ellen, Erik T. mit barnebarn Isabella og undertegnede rejste til Bagaciu d. 18. april for at dele penge ud for anden gang. Efter vi er kommet hjem er det nu blevet tid til at fortælle jer om turen.



Det var som sagt vores anden tur, og følelsen denne gang var lidt den, hvor svært kan det være, vi har jo prøvet det før, og ja mange ting har været nemmere, men vi har også lært, at hver tur har sine glæder, sorger, problemer og udfordringer.

Den helt store udfordring for mig denne gang har været dette referat. Jeg har fået beskrevet de enkelte sager og det er gået nemt nok, men dette referat vil bare ikke

komme.

Jeg har siddet foran min computer mange dage og nætter og jeg har skrevet den ene A4 side efter den anden, og hver gang har jeg tænkt nu er den der, men nej alt er blevet kasseret, fordi jeg ikke syntes jeg havde fået fortalt det godt nok.

Jeg har hørt, at mange store forfattere kan få en skrive blokering, jeg er ikke nogen stor forfatter men tænker lidt, at det må vel kunne ramme alle mennesker, eller også er der noget andet der er helt tosset, jeg har bare så svært ved at finde ud af hvad.

Hvad skal et referat indeholde, skal det indeholde det læseren gerne vil høre eller skal det indeholde det forfatteren mener og føler. Hvad er vigtigt og hvad er mindre vigtigt.

Er det vigtigt, at fortælle jer, at jeg gjorde alle i sikkerhedskontrollen i lufthavnen gråhårede, fordi vores håndbagage bippede og båttede, fordi jeg havde sat alle vores sager på metal clips.

Nej det er ikke så vigtigt, det hele løste sig og vi nåede jo vores fly.

Er det vigtigt, at fortælle jer, at jeg havde lejet en bil som jeg troede var en ok stor bil, og så var det en lille mini bil og selv om 5 flinke Avis mænd gjorde alt hvad de kunne for at stoppe 4 personer, 4 store og en lille kuffert, samt 3 rygsække ind i bilen, måtte de til sidst give op.

Nej det er ikke vigtigt, det var en sjov oplevelse og de stakkels mænd arbejde hårdt, men vi kommer fra et sted hvor de fleste folk har lidt penge på kontoen, så vi lejede bare en lidt større bil.

Er det vigtigt, at fortælle jer, at vejret var godt og solen skinnede.

Nej heller ikke det er vigtigt, om så det havde sneet, vi var der for at udføre et stykke arbejde, og det arbejde skulle udføres uanset vejret.

Er det vigtigt at fortælle jer, at vi igen havde problemer med rappenskralden i Sigøjner enden af byen, hun gik helt amok og råbte og skreg og til sidst måtte vi "flygte" ad bagvejen ned til hotellet. Sidst truede vi med at lukke for hjælpen til Sigøjner enden, hvis vi skulle høre mere på hende, denne gang måtte vi gøre alvor af det. Men bare rolig, vi hjalp dem der skulle hjælpes, vi bad dem bare lyve lidt sammen med os, ingen måtte sige de havde fået hjælp, alle skulle fortælle, at de havde fået afslag pga. rappenskralden.

Ja det er måske vigtigt at fortælle jer, det er ikke fedt at skulle fortælle, at vi har fortalt en løgn, men vi og vores modtagere viste at det var en nødvendighed, og det hjalp, hun blev helt tavs.

Er det vigtigt, at fortælle jer, at vi da vi kørte Moise på hospitalet også medbragte 3 kasser bestikkelse i form af noget hospitals udstyr vi fandt på loftet på plejehjemmet

Nej egentligt ikke, hovedsagen er vel, at Moise kom på hospitalet, og at han fik den bedste behandling, blev rask og kom hjem igen. Det fleste ved jo godt hvordan tingene foregår i Rumænien, noget for noget.

Er det vigtigt, at fortælle jer, at vi fik serveret nogle skønne kager, først lagkage og senere nogle kager som præsten skulle have haft.

Nej også dette kan være lige meget, det var fantastiske kager, Carmen's gæster havde fået deres del af kagen og præsten er en velnæret herre så måske vi ligefrem har gjort ham en tjeneste ved at spise hans kager.



Jeg kunne blive ved med at skrive om ting der er vigtige eller ikke vigtige, men det er ikke det der ligger og bobler inden i mig, det er noget helt andet, noget som jeg ikke kan forstå er så svært at få ud.



I dag har jeg så fået hjælp fra 2 helt uventede kanter, 2 mænd har fået sat gang i nogle følelser og tanker og ingen af dem ved hvor meget de har hjulpet mig.

I dag skrev Mark til mig, Mark rejser rundt i verden og når han kommer hjem fra sine ture tager han ud og holder foredrag og viser sine billeder frem. Jeg havde egentligt lidt travlt, men valgte alligevel lige at kigge lidt på en

beretning som Mark har lavet om Rumænien.

Jeg kan rent faktisk ikke huske hvad jeg læste, ikke fordi det var kedeligt, men fordi Mark skrev noget som ramte mig lige i hovedet, jeg kan ikke huske det ordret, men det lød nogenlunde sådan her "Jeg var der som professionel, jeg måtte gå udenfor og græde, jeg måtte samle mig sammen inden jeg gik ind igen"

Den anden der skrev til mig er en mand som jeg holder meget af og som jeg respekterer meget højt. Han havde læst nogle af mine beretninger om vores "kunder" og skrev følgende til mig "Du får da oplevet noget på de ture – Men følelsesmæssigt må det da være lidt hårdt."

Jeg ved godt det lyder lidt tosset, men de 2 herrer har med deres sætninger, fået prikket hul på den ballon jeg har i maven. Det er jo lige præcis det jeg gerne vil have ud, det er det jeg så gerne vil prøve at give jer andre, jeg vil så gerne prøve at forklare jer om alle de følelser der er i det her, alt det andet er selvfølgelig vigtigt, men det er praktiske ting, ting der kan løses, måske skal man fortælle en lille hvid løgn, men hvad det er Rumænien og det er nok ikke den første løgn der er blevet fortalt på de kanter, og bestikkelsen som jeg hader så meget, men helt ærligt vi arbejder i et land der slet ikke kan fungere uden, så reelt er der vel ikke så meget at gøre ved det.

Lad mig fortælle jer om en drøm jeg havde for nogle dage siden, en drøm som jeg har fortalt forskellige mennesker om, men som jeg så på en helt ny måde i dag da jeg skrev til en af de herrer og fortalte om den.

Jeg drømte, at jeg var i Bagaciu, jeg havde fået en gave med som jeg skulle dele ud, 2 brandslukkere. Disse brandslukkere var enormt tunge, og jeg gik rundt fra hus til hus med dem i hånden og jeg skulle vælge hvem der

skulle have dem, hvis hus var det mest farlige at bo i, i tilfælde af brand, alle viste mig rundt i deres hus, for at overbevise mig om, at deres hus var det farligste, og imens blev disse 2 tingester mere og mere tunge.

Jeg ved ikke hvem der fik dem, for jeg vågnede heldigvis før afgørelsen skulle træffes.

Når jeg sætter disse 3 ting sammen begynder alting at give mening.

Tænk jer, at der kommer nogle fremmede mennesker fra et fremmed land, I taler ikke det samme sprog, og disse fremmede mennesker lover at hjælpe dig, hvis du fortæller dem ALT om dig selv, du viser dem dit ydmyge hjem, fortæller hvordan din økonomi ser ud, hvorfor dine børn har slået hånden af dig, hvad du fejler og at du har brug for penge til bleer fordi du tisser i bukserne. Du skal måske på hospitalet og disse fremmede mennesker tager med dig, og måske som i tilfældet Moise er det dine ædlere dele det handler om, og pludselig ligger du der, helt blottet mens denne fremmede holder dig i hånden.



Hvad gør det ved mennesker der oplever disse ting, det kan jeg godt fortælle jer, det knytter dem sammen med et eller andet usynligt bånd. De er ikke mere bare sags nummer et eller andet, og jeg er ikke mere bare en fremmed dame fra et fremmed land, vi har noget sammen noget der er så intimt, at vi normalt kun vil dele det med vores nærmeste, og lige pludselig er man en af de nærmeste. Nogle ting ændre sig, nu bliver man ikke kysset på kinden som vi gjorde første gang, nu bliver man kysset

på munden, en gestus man lige skal vende sig til.

Der sker også det, at hvis vi som mennesker oplever noget ekstremt sammen, så har vi brug for at snakke sammen om det bagefter, den mulighed er der ikke her, for vi taler ikke det samme sprog, her kan vi kun give hinandens hænder et ekstra klem og dermed vise, at ja vi har oplevet noget sammen og ja vi har en "hemmelighed" sammen, en oplevelse som andre aldrig vil forstå, for de var der ikke.

Når man kommer så tæt på hinanden og får en eller anden form for følelser for hinanden, er det at tingene begynder at blive hårde, når vores "kunder" oplever gode ting glæder man sig med dem, og når livet er svært og der er sorger græder man med dem.

Når man kommer på besøg hos en hvor tingene er gået ned af bakke, bliver man måske både forskrækket og ked af det, og når så denne person begynder at græde og du selv har lyst til det samme, så gør du det ikke, for denne person har så hårdt brug for, at du er den stærke, at du holder hovedet koldt.

Så er det som Mark skriver, en tur uden for, få tudet af og op på hesten igen

Eller som i fredags da Ana døde, jeg blev oprigtigt ked af det, men det er svært for min familie at forstå, at jeg kan græde over en gammel rumænsk kone, men for mig er Ana ikke bare en gammel rumænsk kone, hun er Ana som jeg har en historie sammen med, det kan godt være vi ikke har kendt hinanden så længe, men det har været et intenst bekendtskab.

Men det er også her det bliver hårdt, jeg holder af hver og en af de her gamle nisser, de udviser så stor tillid til mig som person, og de tror så meget på, at jeg nok skal få skaffet de næste penge, så jeg har mulighed for at komme igen og hjælpe dem. Det kan godt komme lidt til at lyde som et købt venskab, men denne tur har vist os, at det ikke er størrelsen af beløbet de får der er det afgørende, det er vores vilje til at hjælpe der gør forskellen.

I dag har jeg set min drøm på en helt ny måde, den er egentlig ret sigende, brandslukkerne er nok ikke så vigtige som sådan, det er nok mere vægten af dem man skal bide mærke i. For ja det er en tung byrde, at træffe de rigtige

beslutninger, denne gang har nogle fået skåret i deres hjælp og andre har fået afslag, fordi der var nogle der havde mere brug for hjælp. Der har været hårde beslutninger der skulle træffes.

Jeg ved godt, at dette her er et anderledes referat, men det er mit håb, at jeg på en eller anden måde har fået fortalt jer, at det her handler ikke kun om de penge vi samler ind og deler ud, det handler om mennesker, mennesker som ikke har fået de samme chancer som vi har, mennesker som hvis vi fjernede de ydre ting, ligner os på en prik, mennesker der har krav på et værdigt liv og menneskelig omsorg.

Det er mit håb, at vi kan fortsætte vores arbejde i mange år frem, og at vi kan gøre mange flere menneskers liv bare en lille smule nemmere.

Det er ikke helt nemt, at skaffe de penge der skal til, men det SKAL lykkes vi kan ikke svigte dem nu.

Hvis jeg bare kunne tage jer alle sammen med på en af disse ture, så er jeg sikker på, at I alle sammen ville komme hjem med den samme boble i maven som jeg kæmper så hårdt med lige nu.

Det er dejligt at være af sted på disse ture, men også godt at komme hjem til lille trygge Danmark og sunde sig lidt. Lige nu er jeg i gang med forberedelserne til vores næste tur som bliver d. 19. september 2013. Det er allerede nu besluttet, at nogle af os kører i bil derned, så vi kan få noget vintertøj med, så hvis der er nogle der har noget brugt på lager hører vi gerne fra jer.

Husk også vores lotteri, vi er i fuld gang med at sælge det, se mere på vores hjemmeside.

Med venlig hilsen

Laila Christensen

